



Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundum Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

48. Nu[n]quid ex Principibus aliquis aut Pharisæis credidit in eum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Prouer. 5. *in medio vestri.* & iterum, *Bibe fluentia de medio putei tui.* Dicunt hæretici, Spiritus nouus in medio nostri, id est, nobis inhærens nullus est, sed in solo Christo est, *in quo plenitudinem sui Spiritus Pater deposuit,* ait Calvinus, *nobis impudam.* Dicit Scriptura, *Auferam cor lapideum, & dabo cor carneum.* Dicunt hæretici, Manet adhuc cor lapideum, ad omne opus bonum durum, & ineptum, & inflexibile. Quid est enim cor vetus, & cor lapideum, nisi veteris hominis immunditia, & ad omne pietatis opus duritia, difficultas, impossibilitas? Hanc adhuc ponunt in regenetatis hæretici, quoties legem Dei ab illis seruari non posse, neque vnquam ab aliquo letuatam fuisse impiè dogmatizant. Negant igitur profus hæc flumina aquæ viuæ, hæc dona gratiarum Dei, de ventre credentium fluentia, id est, cordibus credentium inherentia, verèque infusa & permanentia. Negant cor nouum, spiritum nouum, spiritum facientem in præceptis Dei ambulare.

48. *Nunquid ex Principibus aliquis aut Phariseis credidit in eum?*

*Caluini
axioma
quo Syna-
goga Ec-
clesiam,
Phariseis
Episcopos
comparat,
refellitur.*

AXioma est apud Calvinum, quicquid contra Christum aut Evangelicæ veritatis prædicationem Scribæ, Pharisæi, cæterique Principes sacerdotum & veteris Synagoga Magistri, calumniando, maledicendo, persequendo, impiè & nefariè moliti suat, quicquid in illius temporis Synagogam, cæcitatibus, erroribus, ignorantia, maleuolentiæ cadebat, quicumque tandem modo illius Synagoga status aduenient Christo corruptus fuit, hoc totum ad Ecclesiam Christi Catholicam, eiusque Pastores, Doctores, Episcopos, Præpositos transferri debere. Hoc quidem modo quum Historiam Evangelicam passim depraueratque peruerterat, tum hoc imprimis in capite, & ad hanc sententiam. Cuius verbis antequam respondeo, hoc eius generale axioma quantum ad absurditatem & impietatem coniunctum sit, paucis aperiam. Sciant hoc eius axioma, Calvinus nobis Christus esse debet, & eius doctrina Evangelium. Istud enim nisi admittas ac concessio ponas, corrumpitur funditus axioma, & tota huius disputatio extra chorum saltitat. Atqui ut nos illud admittimus, vellemus, contradicent nobis Lutherani omnes, opposent se Anabaptistæ, repugnabunt totis viribus Trinitarij & Armini noui per Transiluaniam ac Poloniam. Sed & (quod huiusmodi

difficilius ac deterius est) quælibet noua secta, quocumque tandem tempore exoritura, idem sibi dari atque concedi postulabit: se videlicet Euāgelium prædicare; & quotquot aliarum Ecclesiarum Præpositi illis contradicunt, Scribas & Phariseos esse, nec obijciendos esse (vt Calvinus hic scribit) magnificos illos titulos, *Principum, Sacerdotum, & Ecclesia*. Rursum posito hoc Caluini axioma, illud etiam vltro dari & concedi debet, vniuersam Christi Ecclesiam, quæcunque his aliquot seculis populi Christiani nomen ac fidem professæ est, Christi Euāgelium penitus ignorasse, donec id Calvinus suo certo modo illud reformauit, & orbi patefecit. Sed habebit res illa easdem difficultates, quibus altera suppositio laborabat. Si enim tota hactenus Ecclesia Christiana per hæc quindecim secula Christum ignorauit, & qui per tot annos Ecclesiæ præfuerunt, non nisi Scribæ & Pharisei erant, quos hodie Caluini Euāgelium loco & autoritate mouere, taxare, arguere, deiicere debet, sicut eos Christus meritò obiurgauit, & loco mouit, quique hodie Euāgelio Caluini se opponunt, sicut illi Christi prædicationi modis omnibus infidiatum sunt; maxima illa difficultas & dubitatio statim occurrit, an non ipse Calvinus hoc seculo cum aliis suis Ministris & Symmistris, Scribarum & Phariseorum quoque locum non teneant; & an Euāgelio necdum inuento, illi homines falsis suis fermentis Dei legem non corrumpant. Quæ enim ratio suadet, aut vnde nobis constabit, hoc potius seculo veros tandem adesse Ecclesiæ Christianæ Magistros, & puros verbi Dei præcones, quàm aliis tot retrò seculis? Cur, inquã, tot secula sub Christiano nomine Christum ignorarunt, & hodie primum hominibus Christianis Christus innotuit? Deinde cum tot hodie sectæ hoc sibi Euāgelium vendicent, cur vni Caluino credimus, apud illum esse Euāgelium, cæteros verò sectarios omnes non secus quàm veteres Christianos, quos Papistas vocat, Scribas ac Phariseos esse Christi hostes? Sed & illud quærimus, cur non liceat purius adhuc & verius Christi Euāgelium expectare, quod posteris nostris tandem affulgeat, sicuti post tot vnus fidei secula nouum in Luthero, mox aliud in Caluino, rursus aliud in Anabaptistis, & adhuc aliud in Trinitariis nostro tempore affulsi Euāgelium? Quomodo tandem certum & exploratum tenemus, non esse qui hodie se novos Magistros deprædicant, petinde Scribas ac Phariseos & Euāgelij hostes, quàm tot seculorum Episcopi, Pastores, & Doctores (si Cal-

*Calvinus
in maxi-
mis argu-
mentis non
nisi princi-
piū petit.
Ecclesia
astica au-
thoritatis
reiectio
quod absur-
da secum
trahit.*

uino credimus) Euangelij hostes, Scribæ ac Pharisei fue-
runt? Ad Scripturas & verbum Dei scriptum quod attinet, tam
tot seculorum Episcopi & Pastores, quàm cuiuslibet hodie
alterius sectæ Ministri, non secus illis vtuntur, nituntur, &
credunt, aut saltem credere & obsequi sese profitentur, quàm
Calvinus cum suis. Cur ergo tandem hoc vnus sibi arrogat
Calvinus, omnes, qui ei contradicunt, Euangelij hostes, Scri-
bas ac Phariseos esse? Quis non videt dementissimum homi-
nem in maximis argumentis nil nisi principium petere, & id
semper sumere, quod nec ille vnquam probabit, nec quis-
quam ei nisi insanus concedet?

Absurda sunt hæc. Sed quod sequitur, omnem impietatem
superat. Vt Caluini axioma consistat, dare Caluino debes, ni-
hil esse inter Synagogam Iudæorum & Ecclesiam Christi,
quoad vtriusque firmitatem, discriminis: Non esse in melio-
ribus repromissionibus hanc sancitam quàm illam: Non
esse Ecclesiam Christi excidere posse, quàm excidit Synago-
ga. Quod vbi dederis, pariter etiam dare debes figuram à ve-
ritate, vmbra à luce, Moysen à Christo nihil differre: quæ
instabilem ac mutabilem vtrumque esse: vt sicut transit fi-
gura ad veritatem, & vmbra rerum lux Evangelica succellit,
& translato sacerdotio ac lege Moyses Christo locum dedit,
sic iterum veritas per Christum facta, & per eos, quos misit,
toto orbe prædicata meliori ac certiori veritati, lux Evange-
lica quam ille attulit, nouæ luci quam alij allaturi essent, de-
nique Christi stabilita in terris Ecclesia, totaque hierarchia,
nouo Caluini ministerio atque Euangelio cedant. Postremo
vt sicut post Moysen & Synagogam ille & amplius annis in
vna Palæstina florentem Christus Christi que Ecclesia noui
statum fecit; sic post Christum Christi que Ecclesiam 1000.
annis & amplius toto orbe propagatam, Calvinus & Calui-
nianum ministerium nouum ac tertium in orbe statum con-
stituat. Imò (quod obseruatione dignum est) dare & con-
cedere Caluino oportet, Synagogam Mosaicam verã Dei noti-
tiam & cultum cetero stabilius, purius, ac felicius tenuisse,
quàm Christi Ecclesia hætenus tenuit, quãdo illa Synagoga
vteunque veniente Christo cœdè admodum corrupta ac de-
prauata esset, tamen ante eius aduentum multis seculis (tr-
mersi per varias eclipses & defectus) verum Deum vero & le-
gitimo cultu coluit; Christi autem Ecclesia (si Caluino cre-
dimus) non solum veniente Caluino, Propheta nouo, eiusque
atfulgente Euangelio, Scribas & Phariseos Euangelij hostes
habet

habuerit, sed etiam à tot retto seculis non nisi per Scribas & Phariseos veritatis aduersarios administrata fuerit. Quæ enim hodie Caluino in Papistis displicent, eadem illi in tota seculorum Catholica Ecclesia, & in veterum Patrum receptissimis dogmatibus displicent. An hoc igitur Caluini axiomate indignius aliquid cogitari potest? Caterùm ampliores esse Ecclesiæ Christi promissiones, quoad eius in fide firmitatē ac stabilitatem perpetuam, quàm Synagogæ Iudæorum fuerunt; ipsius quoque Synagogæ statum in alium mutari debuisse, vnde & eius Præpositi ac Magistri errare in fide potuerint, vt *facta cecitate in Israël plenitudo Gentium intraret, & malis malè percuntibus, vinea eorum alijs locetur agricolis*, idque iuxta veteres de illo populo prophetias; denique translati illius sacerdotij ac legis, quàm illustra signa, argumenta, vaticinia præcesserint; postremò Ecclesiæ Christianæ statum sic esse perpetuum ac stabilem tam in populo quàm in Pastoribus ac Præpositis, vt nec illi alius Dei populus, alij Pastores ac Præpositi vnquam succedere debeant, nec à recta fide excidere, aut aliquando deficere; aut etiã obscura atque incognita hæc Christi Ecclesia esse potuerit, alio in loco contra Caluini & aliorum non absurdas modò, sed & impias cauillationes accuratè demonstrauimus. Ex quibus omnibus hoc Caluini axioma, quo perinde disputat ac si iam primum Christiana exoriretur Ecclesia, & vel nullum hactenus in orbe Christi Euāgelium propagatum fuerit, vel Christi Euāgelio extincto aliud Caluino proprium propagari debeat, quàm sit derestabile & impiū, cuilibet lectori cōstare potest.

Nunc quæ sit eius hoc loco disputatio, expendamus. *Videtur (inquit) hæc Iudæorum obiectio, Nunquid ex Principibus aliquis credidit in eum, aut ex Phariseis? aliquid habere coloris. Nisi enim Præfectis & Ecclesiæ rectoribus sua constet auctoritas, nihil vnquam ritè poterit constitui nec status etiam bene compositus poterit diuturnus esse. Scimus quanta sit vulgi intemperies. Quare deformis confusio mox sequatur necesse est, ubi cuique quod libet licet. Est igitur ad moderandum Ecclesiæ ordinem necessarium frenum, eorum, qui præsunt, auctoritas. Atque ita Dei lege cautum erat, vt si qua excitata esset questio vel controuersia, eius cognitio penes summum Sacerdotem foret.* Hæc obiectio & hæc tota ratio bona ac firma est: sed à Iudæis istis prolata idèò non iam erat bona aut firma, quia hæc Principum & Phariseorum cæcitas in reprobando lapide angulari, Christo, singulariter fuit à Prophetis prædicta: à

Hierc

1.

2.

Rom. II.
Matt. 25.

3.

4.

In Princip.
fid. doctri.
lib. 2. c. 12.
& 13.
Lib. 5. cap.
15. & 16.

Præpositorum Ecclesiæ necessaria auctoritas.

Hierem. 4. Hieremia, *In illa die peribit cor Regis & cor Principum, & ob-*
Ezech. 7. *stupefcent Sacerdotes: ab Ezechiele, Lex peribit à Sacerdote, &*
Mich. 3. *consilium à Senioribus: à Michaa, Nox vobis pro visione erit, &*
tenebra pro diuinatione: transferendi quoque sacerdotij le-
galis, & intraturæ plenitudinis Gentium, consequens quod-
dam ex hypothefi necessarium erat. In huiusmodi ergo cet-
tissimè excæcandis Synagogæ Principibus, & Christo venie-
te excæcandis, illa obiectio & ratio de necessaria Præposi-
torum Ecclesiæ autoritate, ad punctum temporis cessauit. In
Ecclesia Christi sanguine acquisita, ad vltimum terra propa-
ganda, cum qua vsque ad consummationē seculi omnibus die-
bus se affuturum promisit, contra quam porta inferi non pra-
ualebunt, vt nulla sacerdotij translatio expectatur, nec vlla
futura cæcitas prædicitur, sic illa ratio de necessaria Præposi-
torum Ecclesiæ autoritate nunquam cessare, perpetuò ri-
gere debet. Hæc igitur causa est, cur in ore Iudæorum illo
tunc tempore hæc ratio & obiectio firma non erat, nunc au-
tem in ore Ecclesiæ Christi firma ac valida semper esse debet.
At aliam causam comminiscitur Caluinus, vt sophistam agi
lectori imperito illudat.

Sed (inquit) in eo peccant isti, quòd summum ius sibi arre-
gantes Deo subesse nolunt. Detulit quidem Deus summo Sacer-
doti iudicium: sed non nisi ex lege sua pronunciare eum voluit.
Quicquid ergo autoritatis habet Pastores, sub Dei verbo sub-
sedit, vt omnibus in ordinem coactis, à summo vsque ad inf-
imum solus Deus emineat. Si Pastores officio suo probe & sincere
fungantur, autoritatem sibi vendicant, hæc erit sancta & legi-
tima gloriatio. Sed vbi absque Dei verbo nuda hominum au-
thoritas effertur, euanida est ac futilis iactantia. Sæpe autem
contingit impios in Ecclesia dominari. Ita cauendum est ne quid
tribuatur hominibus simulatq; à verbo Dei discedunt. Hæc me-
lesita videmus Prophetas ferè omnes fuisse vexatos. Nam ad
obruendam eorum doctrinam subinde obiciebantur magnifici
illi tituli, Principum, Sacerdotum, & Ecclesiæ. Iisdem hodie ar-
mis instructi Papista non secus ferociunt quàm olim Christi &
Prophetarum aduersarij. Hæc ille. Tota hæc Caluini oratio
sub imagine pietatis, non nisi rebellis ac perduellis vox est,
qui vt obedientiam Regi aut cuiuslibet magistratui debitam
subterfugiat, excipit: Quicquid autoritatis habent Reges
aut magistratus, sub Dei verbo subsedit, vt omnibus in ordi-
nem coactis, à summo vsque ad infimum solus Deus emineat.
Nam vt de summo Sacerdote in veteri lege dictum est.

Exceptio-
nes hereti-
corum, re-
belliū vo-
ces sunt.

Facit

Facies quodcumque dixerint qui præsunt loco quem elegerit Do- Deuterono
minus, & docuerint te iuxta legem eius, sequerisq; sententiam 17. 10.
eorum; sic eodem in loco de Rege dicitur, quòd describere Verf. 18.
sibi debet Deuteronomium legis illius in volumine; ut discat ti-
mere Dominum Deum suum, & custodire verba & ceremonias
eius: & inferioribus iudicibus suis pius Rex Iosaphat dixit,
Videte quid faciatis, non enim hominis exercetis iudicium, sed 2. Par. 19.
Domini. Rursum in literis Apostolicis sicut qui Ecclesie præ-
ficiuntur *Ministri Christi* vocantur, *tanquã legatione pro Chri-* 2. Cor. 4.
sto fungentes; sic qui ciuilibus rebus præsunt, *Ministri Dei vo-* Rom. 13.
cantur, & potestatem à Deo accipere docentur. Sic vtraque
 potestas sub Dei verbo subsidit. In vtraque potestate sæpe
 cõtingit impios dominari. Neutri potestati aliquid tribuen-
 dum est, simulatque à Dei verbo discedunt, vel aliquid ini-
 quum Dei que legibus contrarium præcipiunt. Nihilominus
 sicut in ciuili potestate non est cuiusuis è plebe contra Regū
 auctoritatem excipere, quia Dei potestas maior est, sed Re-
 gibus debetur obediẽtia, & eorum auctoritas sacra tecta Rei-
 publicæ salus est; vbi autem in tyrannos vertuntur, non pri-
 uata sed publica aliqua auctoritate, aut totius cõmunitatis,
 aut Principum regni, aut ipsius Senatus, iuxta cuiusque regni
 ac Reipublicæ leges & consuetudines in ordinem coguntur:
 ita omnino in Ecclesie Præfectis ac Præpositis, non est huius
 aut illius hominis priuati, seu de plebe, seu de clero contra
 Præpositorum auctoritatem excipere (vt hîc vnus è plebe
 Caluinus facit) quia sub Dei verbo subsidit, sed Præpositis ac
 Prælati Ecclesie debetur obediẽtia, & eorum auctoritas
 debitè conseruata totius Ecclesie salus est; vbi autem Pastro-
 res aliqui in lupos vertuntur, nõ priuata cuiusuis nouelli ma-
 gistri, superbi & garruli hæretici, sed publica auctoritate vel
 proximi superioris, vel alicuius Synodi Pastorum, vel ipsius
 capitis Ecclesie, summique Pontificis, huiusmodi lupi à cau-
 lis abarceri, & in ordinem cogi solent ac debent. Est autem
 Ecclesie auctoritas hac in parte tãto firmior ac certior, quã
 vlla ciuilis potestas esse potest, quanto hæc certius & infalli-
 bilius de fidei doctrina iudicat. Habet enim hæc diuini Spi-
 ritus assistentiam specialem & infallibilem, quam illa non
 habet, nec vt habeat necesse est, quum ea tractans quæ solo ra-
 tionis lumine animaduerti & ordinari possunt, communi
 tantum Dei auxilio circa huiusmodi indigeat. Quare in vtra-
 que potestate *obedire sanè oportet Deo plusquam hominibus,* Act. 4.
 & contra Dei verbum neutra potestas audienda est. Sed Ec-
 clesia

Luc. 10.

clesiasticæ potestati tanto certius & firmitus creditur, quanto mihi certius & exploratius est Deum per illam loqui. Christus de Ecclesiæ suæ Præpositis dicit, *Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit*: nostrum esse voluit simpliciter audire & obedire, nulla apposita conditione; suum esse voluit Ecclesiæ suam perpetuò docere, cum illa esse omnibus diebus usque ad consummationem sæculi, illi Spiritum veritatis dare, qui maneat cum ea in æternum, ne simplici obedientia nostra periculo unquam aut fraudi nobis esset.

Ephes. 4.

Hæc cuiusque Christiani fides esse debet, *ne circumferatur vento cuiusvis doctrinæ*. Ad hoc enim datos esse Apostolos, Prophetas, Pastores, Doctores, ipse nos Apostolos docuit. Verbo igitur Dei Ecclesiæ subicitur, regitur, firmatur, nec aliquid contra Dei verbum definiens audienda est. Sed ante Dei verbo loquatur nec ne, & an hæc ab illa conditio sentitur, non est cuiusvis iudicare. Magis Christi promissionibus & providentiæ credere debemus quàm iudicio nostro. Quis enim? Tibi, Calvine, videtur Ecclesiæ contra Dei verbum docere. Idem de te Ecclesiæ iudicat. An non æquius est homini Christiano Ecclesiæ Præpositorum iudicium sequi quàm tuum; Ecclesiæ promissiones à Christo accepit, tu nullas Ecclesiæ auctoritas omnia hæcenus Christiani orbis loca & tempora occupavit: tu homo novus nihil auctoritate dignum proferis. Profero (inquis) Dei verbum, Scripturas divinas adfero. Quasi verò idem Dei verbum, easdem Scripturas Ecclesiæ Catholica non proferret. Sed hoc sanè discrimen est: quòd Ecclesiæ sicut prudens paterfamilias & fidelis professor de thesauro suo nova & vetera, & pro accepta diuinitus non solum legitima potestate, sed & infallibili facultate, verbum veritatis rectè tractat, fideliter dispensat, sapienter admittit, struat; hæretici verò & vnus omnium maximè Calvinus, nec vlla accepta à Deo potestate, nec à Spiritu sancto ad hoc munus vnctus, diuinas Scripturas incredibiliter deprauat, ut hæc nostra Antidota toti orbi (fauente Deo) patefaciant. Hic ergo Calvini fucus de verbo Dei retinendo nihil planè impedit quo minus omnibus hæreticis necessarij illi tituli obiciantur, Pastorum, Doctorum, Sacerdotum, Ecclesiæ.

Sed conqueritur bonus Calvinus hæc molestia Prophetarum ferè omnes fuisse vexatos, quòd illis obijcerentur Principum & Sacerdotum magnifici tituli, & eisdem armis instructos Paparum non secus ferocire, quàm olim Christi & Prophetarum aduersarij. Quid ergo Calvine? Aut Propheta es tu, aut Christus? Pro-

phetam dices, vt alteram blasphemiam declines. Et quid facilius quàm vt tu te Prophetam dicas? Atqui vt Prophetam te esse demonstrates, vt vocationis tuæ signa proferas, vt Prophetarum nunc in Ecclesia Christi locum & ordinem probes, qualis in veteri populo fuit, hoc opus, hic labor est. Cuius stultissimo hæretico Prophetam se dicere facile & obuium est. Dicit idem Lutherus, dicit Zvinglius, dicit Seruetus, dicit quilibet pseudomagister. Sanè *futuros in Ecclesia Christi pseudopphetas, sicut in veteri populo fuerunt*, aperte D. Petrus affirmat: Christus quoque in Euangelio præmonuit. Atqui constituto Ecclesiæ Christianæ ordine & hierarchia, futuros denuò novos Prophetas, quales in veteri populo exstiterunt, nulla Scriptura docet. Deinde vt illud demus, excitari à Deo in statu noui testamenti Prophetas aliquos extra ordinem missos, nec Calvinus tamen, nec quispiam alius nostri temporis Magister nouus eorum se numero accensere potest. Veteris populi Prophetæ nouas doctrinas nunquam inuenerunt, nouum religionis cultum, nouas ceremonias nunquam introduxerunt, obedientiam Synagogæ eiusque Præfectis ac summo Sacerdoti nunquam denegarunt. Denique si librorum eiusque argumenta attendimus, nihil aliud tractarunt, quàm vt peccata illius populi post regni Dauidici diuisionem reprehenderent, vt crescentem in illis decem tribubus, posteaq; in reliquis etiam duabus idololatriam reprimerent, vt imminentem Dei ultionem, nisi resipiscerent, prædicerent; ac demum vt in tantis malis spe futurorum accenderentur, de Christi aduentu & Ecclesiæ post eum felicitate prænunciarent; Iudæorum postremò indurationem & reprobationem futuram cum Gentium vocatione coniunctam illis ad terrorem inculcarent. Hæc sunt veterum omnium Prophetarum argumenta. Nec nouam religionem protulerunt, nec Synagogæ Præfectos sedibus suis expulerunt, nec sacramenta olim tradita aboleuerunt: quæ omnia, multaque his deteriora, Calvinus perpetravit, eorumque perpetrant noui Magistri. Stultè igitur & ridiculè Calvinus Prophetarum se numero locat: ineptè & impiè Catholicæ Ecclesiæ zelum ac pietatem hæreticos persequentis, cum Synagogæ Sacerdotibus veteres Prophetas vexantibus componit. Sed de hoc prætextu verbi Dei ad Ecclesiæ auctoritatem labefactandam, quo tam frequenter Calvinus vtitur, vtuntur & alij horum temporum hæretici, videre studiosus lector poterit quæ olim contra Guliel. Vvhitakerum, eiusdem farinae hominem, in defensione nostra disputauimus.

Quòd

2. Petr. 2.
Matth. 23.

Propheta-
rum veterum
a non
un hodie
Magistros
latissimis
discrimen

Quod igitur Principes & Pharisei non crediderunt in Christum, & quod horum autoritate turbam credentem prægruare ipsi Pharisei voluerint, non est argumentum contra Præfectorem Ecclesiæ Christianæ autoritatem ad finem usque seculi permansuram; sed est documentum ruituræ Synagogæ, totiusque status eius, ut plenitudo Gentium intraret, Deique vinea aliis locetur agricolis. Scimus huiusmodi cauillationes Calvinianas, tametsi absurdissimas, plurimorum palato placere, & quasi desertæ Ecclesiæ Catholicæ fundamentum firmum à plurimis audissimè retineri. Quam ob causam in illis semel refutandis aliquam hinc operam ponere volui.

IN IOANNIS CAP. VIII.

7. *Qui sine peccato est vestrum, primus in eam lapidem mittat.*

MNES hodie hæreticorum & libri & ad populum conciones, cleri Catholici, maximèque Rom. Pontificum vitia & flagitia crepant. Quod ut alibi quavis data occasione impurus Calvinus facit, ita nec in hæc Christi verba temperare sibi potuit, quin eandem suam impetiginem proderet. *Notanda* (inquit) *cunctantia est qua hic exprimitur, ut quisque eorum honore alius antecederet, reatu suo citius tactum fuisse. Audientes quippe quod Christus dixerat: Qui sine peccato est vestrum, primus in eam lapidem mittat, vnum post alium exhibant, incipiendo à senioribus. Atque utinam saltem in Scribis nostris, qui hodie suam operam ad Christum oppugnandum (id est, ad Calvinum, & alios eius farinae homines, horum temporum hæreticos refutandos) Papæ venditant (id est, Ecclesiæ Dei conferunt, quorum maxima pars Papam non vidit vnquam, nec aliquod ab eo beneficium vel accepit, vel expectauit) tantum esset recundia. Sed ad eò ipsos depuduit, ut flagitijs omnibus infames eo ipso gloriantur quod probrosis impune esse liceat. Hæc hoc loco Calvinus, non S. scripturarum interpretem, sed veteris comædiæ scurram agens. Eadem modestia in sua Institutione vsus, de toto ordine Ecclesiastico scribit. Nihil hodie prorupit, ut totus orbis vociferetur. Cæterum qui non in vnum hominem, sed in totum ordinem Ecclesiasticum nõ lapidem mit*

*In cõment.
in hunc lo-
cum.*

*Lib. 4. ca.
12. nu 22.*